

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Înviere, a sfântului apostol Toma

E zi de duminică, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu. Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt cuvântul Tatălui Savaot și vă am de sprijin pentru venirea Mea acum cuvânt pe pământ și țin seama de neputințele care sunt și de multa osteneală pentru toate câte sunt de purtat zi de zi și noapte de noapte, și Mă țin lângă voi cu puterea Mea și vă țin lângă Mine și merge cuvântul Meu, că asta-Mi este grija cea mare, și de aceea am tot mai multă grijă de voi, ca să-Mi puteți purta sarcinile, o, fiilor.

E zi de duminică și însemnăm în cartea Mea de azi cu voi duminica a doua după învierea Mea, când am intrat la ucenicii Mei, care stăteau încuiați din pricina iudeilor tulburați după minunea învierii Mele și a sfinților Mei, și am găsit acum și pe Toma adunat cu ucenicii, față de ziua învierii Mele când M-am arătat lor și nu era Toma cu ei, iar apoi el a zis că nu va crede că am înviat dacă nu-Mi va putea pipăi ranele de pe trup, ranele cuielor care M-au străpuns și M-au ținut pe cruce întins. O, și am luat lui Toma degetul și l-am pus pe ranele Mele și a spus el apoi: *«Tu ești Domnul meu și Dumnezeul meu!»*, și i s-a umplut inima de bucurie și de mângâiere pentru el și pentru Mine și l-am numit fericit pe cel atât de fericit atunci, dar i-am numit mai fericiti decât pe el pe cei ce n-au văzut și au crezut, și sunt aceia de atunci și până acum și tot sunt, că mulți M-au urmat cu dragostea lor, prin care M-au mărturisit.

O, popor de la izvor, cobor acum proaspătă binecuvântare peste tine, că ai de pregătit în calea Mea și a celor ce vin aici, la izvor, sărbătoare de înviere și de bucurie și de mângâiere a mironosițelor Mele de atunci, că mult au vestit ele peste mulți învierea Mea și toate cele legate de această minunată lucrare dumnezeiască, pe care Eu mai înainte am vestit-o că se va așeza pe pământ spre mărturie, după ce voi trece prin răstignire din pricina marelui dispreț asupra Mea al mai-marilor poporului iudeu, care nu puteau să lase să le fie umbrită mărirea lor de pe pământ. O, întărește-te pentru veghe întreagă și pentru lucrul zilei de întâlnire a Mea cu tine și cu cei ce se vor strânge lângă Mine și lângă tine pentru slava cuvântului Meu, cu care Eu, Domnul, îi voi întâmpina și îi voi îmbrățișa pe ei, căci dragostea din ei îi ține aproape, aici, unde Eu Îmi am coborârea, și iată vom scrie în carte acum șaiszeci de ani de cuvânt, istorie lungă a cuvântului Meu pe vatra neamului român.

În anul 1955, în ziua de praznic al Învierii Mele, Eu, Domnul Iisus Hristos, am grăit primul Meu cuvânt al acestei lucrări prin care și azi grăiesc peste pământ, prima Mea strigare și chemare prin glas de trâmbiță, prin trâmbița Mea cea de atunci, prin Verginica Mea, pe care atât de mult am supus-o voii lui Dumnezeu, de Mi-a purtat ea apoi vreme de douăzeci și cinci de ani greul venirii Mele cuvânt pe pământ, până ce trupul ei istovit a fost așezat între sfinți ca să lucreze ea dintre ei și cu ei pe mai departe pentru Mine și pentru cei rămași în lucrul Meu cel început cu ea.

O, poporul Meu, merg și tot merg cu mersul cuvântului Meu peste pământ și mergem, fiilor. Am multă și mare grijă de acest mers, și iată, scriem acum șaiszeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, țara Mea cea dulce Mie acum, la sfârșit de timp, și pe care Tatăl Mi-a hărăzit-o încă de la nașterea Mea cu trupul pe pământ și Mi-a spus că din ea voi avea mireasa Mea, pe poporul cuvântului Meu, pe cel ce-Mi primește și-Mi poartă cuvântul acum peste pământ, trâmbițând el peste tot vestea și chemarea Mea, ca să poată cei ce aud și cred, să poată umbla pe urma Mea cu ascultare, cu viața pe care am hărăzit-o Eu celor ce vor crede în venirea Mea de azi cuvânt peste pământ. Cuvântul Meu grăiește cu voi și grăiește cu tot neamul omenesc de pe pământ, cu mari și mici, cu robi și cu stăpâni și cu toată firea, care Mă cunoaște atât de mult cât n-a putut omul să înțeleagă aceasta și să poată și el mai mult.

O, voi veni cu duhul învățaturii dulci ca să poată lua și mânca toți cei care se vor strânge la izvor, aici, și toți cei care s-au deprins să-Mi țină calea și să Mă găsească pe cale cuvântând, și

luând peste ei cuvântul Meu, căci și Eu Mă folosesc de calea pe care tot și toate merg și grăiesc, ca să pot să ies în cale omului cu dulcea Mea strigare pe urma lui, cu blânda Mea învățătură, cu care voiesc să fac împărăție nouă în om și să-l scap pe el de robia și de plata cea grea a păcatului, cu care atât de mult s-a deprins omul, bietul de el, în schimbul dragostei pe care trebuia s-o aibă el pentru Dumnezeu, Care l-a zidit pe om casă de odihnă a Sa.

O, Mă uit la fiii neamului român, Mă uit din cer cu sfinții și cu îngerii, Mă uit mereu și peste tot Mă uit, și de la mulți Mă doare mult și dau cumva să-i cumințesc, ca să nu păcătuiască ei prea mult prin prostia lor și să nu mai pot apoi să-i vindec. O, Eu aștept de la acest neam cerul pe pământ să-l coboare, voia cea din cer, ca să fie pe pământ precum în cer, și prin rugăciunile omului să se petreacă această împlinire, dar iată, istețimea de care dau să dea dovadă cei ce se cred tari și drepti Îmi umple Duhul de jale.

O, nu toți românii sunt români, așa cum nu toți iudeii au fost iudei după adevăr și după faptă, căci ceata cea din față a lor M-a luat și M-a pus pe cruce ca nu cumva să cadă ei de pe scaune sau să le stârpesc Eu onoarea lor cu mărirea Mea cea multă, cu care am lucrat atâtea semne și minuni peste oameni mari și mici mai înainte de moartea și de învierea Mea prin cruce, dar iată, și românii, un număr de fii semeți, plini de ei înșiși, adunați într-un cuget, cumpărați cu prețul rușinii, dau să facă fapte de rușine în fața neamului român, dar să nu uite ei că neamul român are un duh aparte, un suflet și o simțire înaltă, cu care vânează neadevărul și minciuna și răutatea inimii omului când ea dă să facă valuri, și se ridică acest neam și-și apără vatra și viața și cinstea și mintea și inima și pe Dumnezeu, căci așa a făcut el pe toată calea istoriei lui cea de două mii de ani pe pământ, de când Tatăl Meu l-a zidit popor ca să aibă el ani cât Domnul pe pământ și să fie acest popor măreț între popoare, dar nu cu fii trufași în mijlocul lui și nu cu cei ce nu sunt frumoși la suflet și la vorbă și la faptă pentru adevăr, căci am privit acum două zile când s-au strâns câțiva într-un gând și au rușinat neamul cu trufia lor, apăsând cu cerere de cont peste cel cu duhul tare, peste cel care a fost plin de veghe până acum la cârma neamului român, lucrând cât a putut de mult prin mare strâmtorare de timp și de fapte.

O, am privit din cer peste această adunare și am dat putere de duh celui prins sub șiretenia lor și au fost ei rușinați, și au atârnat aceștia neamul român cu lucrarea lor cea plină de răutate și de necuvioșie în fața unui om care le-a fost și lor veghetor și stăpân cu veghe zece ani peste țară, căci un conducător de neam este el tuturor conducător, fie ei buni sau răi, iubitori sau ne iubitori de neam, dar iată ce sunt în stare unii din fiii români, care nu gândesc adânc și nu văd înainte nici măcar pentru pașii lor, căci fiecare clipă, așa cum și-o lucrează omul, are legătură cu viitorul lui. Această însemnare am pus-o în carte acum Eu, Domnul, ca să rămână însemnată în cartea Mea și să știe fiii români și toți fiii oamenilor că pe toate ale lor le vede Dumnezeu și scrie prin îngeri în dreptul fiecăruia fapta pe care o dovedește fiecare.

Îi îndemn acum pe toți fiii neamului român să nu-și facă rost de judecată, căci dacă dau să fie judecători fără să aibă acest drept prin micimea lor, vor fi judecați, căci Eu am spus și s-a scris: «*Cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura*». Amin.

Și iată, ucenicul Toma de lângă Mine grăiește acum, în această zi de pomenire a sa, și spune el așa:

— *O, de lângă Domnul vă grăiesc eu, fii români, că Domnul mi-a spus atunci: «Nu fi necredincios, ci credincios, și adu degetul tău și pipăie-Mi ranele ca să crezi».*

O, fii români, dacă nu vă veți uita în acest râu de cuvânt, care curge cu lacrima Domnului în el după om de șaizeci de ani pe vatra voastră, voi veți avea păcat. Vine Domnul pe vatra voastră și Se face cuvânt peste pământ și peste voi, iar dacă voi nu voiți să știți și să auziți și să credeți, o, aveți păcat, fii români. O, plânge Domnul pentru voi și plâng sfinții că nu mai aveți conducător, căci cei care s-au așezat să vă conducă acum nu vă iubesc, nu vă cârmuiesc, nu vă veghează, iar voi vedeți aceasta. O, fiți credincioși. Luați de la Domnul și credeți Lui și lăsați-vă învățați de El, că pe pământ e coasa morții și a deșertăciunii și a fărâdelegii și nu pot oamenii

să vadă aceasta, de vreme ce le place așa, fără vedere. O, lăsați prostia și răutatea cei ce lucrați așa, că iată, vede Domnul și Îl înlăcrimați, căci voi trebuie să fiți frați iubitori, și nu toți puteți fi judecători unii peste alții, iar Domnul să știți că îl va folosi pe mai departe pe cel ce a fost timp de zece ani până acum cârmaci al neamului român și vă va trezi prin el mereu, mereu, ca nu cumva voi să cădeți spre somn și să vă prindă tăvălugul și să vă facă rău, că iată, peste voi pentru veghe nu mai este om cu milă de voi, om cu atâta dragoste de țară și de neam așa cum a fost acesta, pe care voi acum dați să-l prindeți sub judecată și să-i cereți socoteală, fără să aveți dreptul de judecători peste el. Că iată, v-ați luat acest drept, așa cum judecătorii neamului român s-au apucat să nu mai lucreze dreptatea, ci să lucreze rău, fără să se teamă de dreptatea cea din cer, care spune prin Scripturi pentru judecători: «Iubiți dreptatea și nu nedreptatea, judecători ai pământului!», iar pentru aceasta judecătorii trebuie să se roage Domnului să le insuflă El duhul dreptății și tot ajutorul și toată descoperirea cea adevărată pentru adevăr, ca nu cumva să apese ei cu nedreptate peste om și să-și facă rost de păcat și de judecată grea pentru ei apoi, căci la Domnul este îndreptarea omului și iertarea și mântuirea apoi.

Eu, ucenicul Domnului Iisus Hristos, Toma, de lângă Domnul v-am grăit acum, căci sfinții sunt vii și lucrează cu Domnul ajutându-L, iar creștinii se roagă lor ca unor mijlocitori spre Domnul, căci sfinții sunt vii. Amin.

— O, iată slava Mea, neam român, căci scris este în Scripturi împlinire pentru vremea de acum: «Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi», căci sfinții sunt vii, sunt cei vii.

Mă voi desăvârși în cuvânt iar și iar peste șapte zile și voi chema neamul român la masa Mea de cuvânt și-i voi da lui de pe masă și-i voi ajuta credința și cumințenia și curătenia inimii și mai ales vorbirea cea fără de vină, căci omul cade prin însăși mintea sa și apoi prin însăși limba sa mai mult decât prin păcat, care este o slăbiciune, o neputință.

Mă voi slăvi cu slavă mare, cu cuvânt mareț odată cu sărbătoarea pe care te așez s-o pregătești, o, popor al cuvântului Meu la izvorul lui, și Mă voi mângâia în iubire și în durere, căci Eu iubesc cu durere neamul român și cu dor mult și Mi-l ocredesc și Mi-l păzesc al Meu, și Mă doare, și Mă doare de fiii care au plecat departe de vatra lor și care stau îngrijorați departe pentru țara lor și pentru cei ce sunt aici ai lor.

O, pace vouă și putere sfântă vouă pentru pregătirea sărbătorii și a întâlnirii cu strângere la izvor, fiilor trudiți! Hai să cerem Tatălui să pregătească vreme dulce, cu cald și cu răcoare de vânt lin, cu slavă pe cer și pe pământ, fiilor! Eu, Domnul Iisus Hristos, vă întăresc pentru lucru sfânt. Pace vouă în tot lucrul vostru cu Mine, fiilor! Stați înaintea Mea cu slujire, că munca aceasta a voastră este mare binecuvântare în vremea aceasta peste pământ.

Toți înțelepții neamului român să se aplece să audă și să asculte cuvântul Meu din mijlocul vostru, fiilor, căci staul Mi-am pregătit cu voi, și din el veghez și cuvintez, căci cuvântul Meu este veghe mare peste pământ și Mă arată Stăpân peste toate în cer și pe pământ, iar omul să se aplece și să se închine, căci așa este dat să fie între om și Dumnezeu. Amin, amin, amin.

6/19 aprilie 2015